

7. Учителът и неговият ученик.

Имаше едно време в Бенарес един музикант, по име Гутила, който свиреше на лаута¹ тъй хубаво като никой друг на света. В продължение на дълги години бе достигнал тъй до най-високо майсторство. Той бе придворен свирач на царя, и където имаше празненство или където изобщо се представяше случай, повикваха Гутила, за да развесели малко сърдцата на людето със своите звуци.

Той нямаше нито жена, нито деца, а само се грижеше за своите стари, слепи родители с истинска синовна любов.

По онова време пътуваха търговци от Бенарес в Уайн, в северния склон на Хималайските планини, и понеже в тоя град се състоеше празник, събраха се на игрището, окичени с венци, намазани с благоуханни масла и говореха:

„Ето пари; да повикат някой музикант!“

И доведоха тогава хората един човек, по име Музила, който се хвалеше, че е майстор на лаута.

Той нагласи инструмента си веднага на най-високите тонови и взе да удря по струните на лаутата. На търговците от Бенарес, обаче, които познаваха изкуството свирене на Гутила, се стори, като че някой драци на рогоза, и те не се показаха особно зарадвани.

И Музила си мислеше: „Може би да съм изопнал много струните,“ и засвири по-нататък на разхлабени струни.

Ала и това не се понрави на слушателите, но те не казаха ни дума.

¹ Инструмент много сроден по форма с китарата. Служи като китарата — за пригласяне.

Тогаз Музила си помисли: „Струва ми се, тия хора не разбират нищо от музика“, и той извика:

„Хей, вие господари, защо не сте доволни от моето свирене на лаута?“

Те отвърнаха: „Как? Ти на лаута ли свиреше? Ние пък мислехме, че ти още си настриваш инструмента.“

„Знаете ли вие някой друг, който по-добре да свири?“

А те отговориха:

„На ония, които съ чули свирената на лаута на музиканта Гутила, твоята музика им се показва като крещене на папагал.“

„Тъй да е“, рече Музила, „поради туй не искам никаква заплата от вас; ала земете ме с вас на към Бенарес и покажете ми жилището на майстора.“

И те го взеха и отведоха в Бенарес.

Когато той влезе в стаята на Гутила, последният не бе у дома си, но лаутата му висеше на стената. Музила я сне от там и започна да сзири. А слепите родители на майстора в пруста си рекоха:

„Слушаш, изглежда, че мишки гризят лаутата на нашия син: „Пшт! Пшт!“

Музила остави лаутата на местото ѝ.

Най-сетне появи се и майсторът, и Музила го поздрави с много хвалби за неговото изкуство, за което даже и в Уайн се говори, и че той нищо друго по силно не желае от това, да бъде негов ученик.

Ала Гутила притежаваше дарбата да прониква в сърдцата на людето, и видя, че тоя не бе никак добър човек. Поради това го отблъсна и рече: „Иди си, приятелю, това изкуство не е за тебе.“